

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/201/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6216203622
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 08. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Podhorová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2018:6216203622.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Podhorovej a sudcov JUDr. Evy Dzúrikovej a JUDr. Jaroslava Galla, v právnej veci žalobcu : F. Y., narodený XX.XX.XXXX, bytom XXX XX O. XX, zastúpená splnomocnenou advokátkou Mgr. Gabrielou Novákovou, so sídlom Advokátska kancelária 991 28 Vinica, Mierové námestie 452, proti žalovanému : S. Q. N., a. s., O. D. X, XXX XX N., L.: XX XXX XXX, ako právnym nástupcom pôvodného žalovaného Consumer Finance Holding, a. s., so sídlom Hlavné námestie 12, 060 01 Kežmarok, IČO: 35 923 330, zastúpený spoločnosťou Beňo & partners advokátska kancelária, s. r. o., so sídlom Nám. Sv. Egídia 93, 058 01 Poprad, IČO 44 250 29, o určenie spotrebiteľskej zmluvy za bezúročnú a bez poplatkov, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Veľký Krtíš číslo konania 11C/142/2016-55 zo dňa 10.01.2017, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Veľký Krtíš číslo konania 11C/142/2016 - 55 zo dňa 10. 01. 2017 p o t v r d z u j e .

II. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, v lehote troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie vyhovel žalobe a určil, že Zmluva o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXX zo dňa 16.05.2014 je bezúročná a bez poplatkov. V odôvodnení rozsudku súd konštatoval, že žalobca uzatvoril dňa 16.05.2014 so žalovaným Zmluvu o poskytnutí pôžičky č. XXXXXXXX, na základe ktorej žalovaný poskytol žalobcovi bezhotovostný, bezúčelový spotrebiteľský úver vo výške 5000 eur. Podľa zmluvy bola dohodnutá celková čiastka, ktorú mal spotrebiteľ vrátiť, vo výške 9356,40 eur, z ktorej celkové náklady spotrebiteľa sú 4356,40 eur. Žalobca sa zaviazal splatiť úver v pravidelných 60 mesačných splátkach vo výške 160,46 eur, zahrňujúcich aj poistné. Zmluva uvádza údaj o konečnej splatnosti 05/2019, priemernú hodnotu RPMN 18,9 %, RPMN 32 %, fixnú ročnú úrokovú sadzbu vo výške 32 % a sadzbu poistenia vo výške 2,9 %. Splátky sa v zmysle zmluvy mali realizovať prostredníctvom mesačných úhrad z bežného účtu žalobcu. Súd prvej inštancie právne posúdil uplatnený nárok ako nárok vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy s poukazom na ustanovenia § 53 ods. 1, 2 a 3 Občianskeho zákonníka, v spojení s ustanoveniami § 657 a § 658 ods.1 Občianskeho zákonníka, pričom konštatoval, že na daný vzťah sa vzťahuje aj osobitná právna úprava spotrebiteľských úverov podľa zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení platnom a účinnom v čase uzatvorenia zmluvy o pôžičke (do 31.05.2014). Súd uviedol, že mal preukázané, že žalovaný pri uzatváraní zmluvy konal v rámci predmetu svojho podnikania, resp. obchodnej činnosti a bol tak dodávateľ, pretože predmetom jeho činnosti podľa výpisu z obchodného registra je aj poskytovanie úverov nebankovým spôsobom. Žalobca pri uzatváraní zmluvy mal postavenie spotrebiteľa a konal ako

fyzická osoba a občan pre svoj súkromný účel. Zmluva má formulárovú povahu, do ktorej predtlačou boli vpísané v čl. I. zmluvy identifikačné údaje týkajúce sa žalobcu ako dlžníka, v čl. II sú uvedené údaje o finančnej situácii a zamestnaní žalobcu a článok III zmluvy zahŕňa vyššie vymedzený predmet zmluvy. Ďalšie časti zmluvného formulára sú štruktúrované ako všeobecné zmluvné vyhlásenia žalobcu. Zo systematiky zmluvy vyplýva, že je určená pre širší okruh spotrebiteľov, ktorí majú obmedzenú možnosť zasiahnuť do obsahu zmluvných podmienok. Súd prvej inštancie sa pri rozhodovaní spravoval citovanými ustanoveniami zákona, ktoré aplikoval na zistený skutkový stav, pričom v prvom rade sa zaoberal otázkou naliehavého právneho záujmu na určení, že zmluva o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXX zo dňa 16. 05. 2014 je bezúročná a bez poplatkov. Súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že naliehavý právny záujem v zmysle ustanovenia § 137 písm. c) CSP na určovacej žalobe v predmetnom spore je daný a vyplýva z osobitného zákona (zákon č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa). Spotrebiteľ má právo vedieť, či tu je alebo nie je právo žalovaného na uhradenie poplatkov a úrokov zo spotrebiteľskej zmluvy a právo mať vyriešenú otázku skutočného dlhu voči žalovanému, ktorému zaplatil 2968,80 eur a bola mu pripísaná aj úhrada 1364,20 eur. Žalobca nevie s určitosťou, koľko a či má žalovanému ešte zaplatiť, čo je možné usudzovať zo vzájomnej písomnej korešpondencie strán, kedy žalobca bol vyzývaný na úhradu rôznych súm v kontexte viacerých právnych vzťahov. Následne potom súd so zreteľom na predmet sporu podrobil ustanovenia zmluvy o pôžičke súdnej kontrole z hľadiska dodržania ustanovení osobitného zákona č. 129/2010 Z.z. a aj všeobecnej právnej úpravy podľa ustanovení § 53 a nasl. OZ a dospel k záveru, že zmluva neobsahuje náležitosti požadované v ustanovení § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, nakoľko neboli dodržané náležitosti zmluvy vyjadrené v ustanovení § 9 ods. 2 písm. f), g), i), j), k) Zákona o spotrebiteľských úveroch. Následne sa súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku zameril už na konkrétne obsahové náležitosti a uviedol, že pokiaľ zmluva o pôžičke uvádza údaj o konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru a udáva informáciu „05/2019“, túto súd považoval za nedostatočnú. Údaj o konečnej splatnosti predstavuje základnú informáciu, ktorú by mala splátková spoločnosť pre svojho klienta poskytnúť. Je nevyhnutné, aby pre priemerného spotrebiteľa bol údaj o konečnej splatnosti prehľadný a dostatočne zrozumiteľný. Termín konečnej splatnosti musí byť tak v zmluve podľa názoru súdu vyjadrený uvedením konkrétneho dňa, mesiaca a roka. Nepostačuje, aby údaj bol vyjadrený mesiacom a rokom, pretože informácia o konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru má spotrebiteľovi poskytovať takú informačnú hodnotu, aby bez akejkoľvek pochybnosti bol schopný v čase uzatvárania zmluvy si vytvoriť komplexný obraz o podmienkach poskytnutia úveru a to vrátane jeho splácania a aby spotrebiteľ nebol nútený konkrétny deň splatnosti vyvodzovať z ďalších údajov uvedených v zmluve. Vzhľadom na to, že obsah zmluvy konečnú splatnosť úveru týmto spôsobom nedefinuje, súd konštatoval, že nebola zachovaná náležitosť podľa ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch. Ďalej súd z obsahu úverovej zmluvy zistil, že poskytnuté peňažné prostriedky žalovaný úročil ročnou úrokovou sadzbou vo výške 32%. Nie je tak zrejmé, aká bola skutočná odplata za poskytnutie úverových prostriedkov a z čoho pozostávala. Z obsahu zmluvy vyplýva, že údaj o ročnej úrokovej sadzbe je totožný s údajom po RPMN. Súd prvej inštancie preto uviedol, že tento fakt nasvedčuje, že informácia o odplate za poskytnutý úver je nesprávna. Je nepochybné, že ukazovateľ RPMN musí zahŕňať celkové náklady za poskytnutie spotrebiteľského úveru a preto subsumuje nielen odplatu vo forme úroku za poskytnutie úverových prostriedkov, ale zahŕňa aj ďalšie poplatky, resp. náklady spojené s poskytnutím úveru. Z obsahu zmluvy mal súd za zrejmé, že pre výpočet RPMN žalovaný uplatnil vzorec, ktorý kalkuluje so splátkou úveru, ktorá nezahŕňa položku poistného. Z tohto potom súd usúdil, že výška odplaty prostredníctvom dojednaní o výške fixnej ročnej úrokovej sadzby na úrovni 32 % nemôže byť totožná s hodnotou RPMN. Súd ďalej uviedol, že podľa štatistiky NBS o priemerných úrokových mierach z úverov poskytovaných v bankovom sektore za obdobie 05/2014 bola úroková miera pri spotrebiteľských úveroch uzatváraných na obdobie 1 až 5 rokov na úrovni 12,67 % a v roku 2014 celkom na úrovni 12,63 %, z čoho je evidentné, že žalovaný si nárokuje odplatu za poskytnuté peňažné prostriedky podstatne vyššiu v porovnaní s úrokovou mierou za úvery poskytované obchodnými bankami. A keďže výška odplaty v zmluve skoro trojnásobne prevyšuje úroveň úrokovej miery za úvery poskytované bankami, dojednanie o výške odplaty preto súd považoval za odporujúce dobrým mravom a neplatné s poukazom na § 39 Občianskeho zákonníka. Údaj o výške odplaty je navyše v zmluve vyjadrený zmätočne a neurčito, pretože nie je jasné z čoho odplata pozostávala. Z obsahu zmluvy vyplýva, že predmetom bolo poskytnutie úverových prostriedkov vo výške 5000 eur. Odplata za poskytnutie tejto sumy finančných prostriedkov v rozsahu 32 % predstavuje 1600 eur. Celková čiastka, ktorú, mal spotrebiteľ žalovanému vrátiť uvádzaná zmluvou je 9356,40 eur. Súd potom matematicky vyvodil, že v situácii, keď výška RPMN je zhodná s výškou odplaty, nie je jasné, čo tvorí sumu 2756,40 eur (9356,40 eur - 6600 eur). Uvedené vady spôsobujú následok, akoby údaj o úrokovej sadzbe spotrebiteľského úveru nebol v zmluve vôbec

uvedený, t. j. absenciu tejto osobitnej zmluvnej náležitosti. Súd mal výpočtom podľa RPMN kalkulačky vypočítanú výška RPMN za poskytnutie spotrebiteľského úveru v danom prípade vo výške 34,34%. Z týchto dôvodov potom súd konštatoval aj nedostatok osobitnej náležitosti uvedený v ustanovenia 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch, spočívajúci v absencii RPMN. Z obsahu zmluvy súd ďalej zistil, že neobsahuje ani náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorá vyžaduje stanovenie výšky, počtu a termínov splátok tak, aby bolo zrejmé, aká časť splátky poskytnutej dlžníkom pripadá na zaplatenie istiny, aká časť pripadá na zaplatenie úrokov a iných poplatkov. Uvedená náležitosť musí byť vyjadrená priamo v texte Zmluvy o spotrebiteľskom úvere a nepostačuje odkaz na zmluvné dojednania uvedené vo VOP. Súd prvej inštancie potom zhrnul, že zistené porušenia zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch zákon postihuje bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou spotrebiteľského úveru (§ 11 ods. 1 písm. b), d) zák. č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy), preto súd žalobe v plnom rozsahu vyhovel. Súd o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania rozhodol podľa § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku a keďže v spore bol v celom rozsahu úspešný žalobca, súd mu priznal nárok na plnú náhradu trov konania a vyslovil, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalovaný v zákonom stanovenej lehote odvolanie. Žalovaný napáda závery súdu o absencii obligatórných náležitostí zmluvy o pôžičke v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Podľa názoru žalovaného zmluva o pôžičke obsahuje všetky podstatné obsahové náležitosti tak, ako ukladá zákon. Žalovaný má za to, že v zmluve o pôžičke je v článku Predmet financovania pôžičky uvedená výška splátky - 160,46eur, ako aj počet splátok 60. Termín splátok (do 20. dňa príslušného kalendárneho mesiaca) je uvedený vo Všeobecných obchodných podmienkach, ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť zmluvy. Zo Všeobecných obchodných podmienok ďalej vyplýva, že splátka je splatná nasledujúci mesiac po uzatvorení zmluvy. Ďalej je samostatne v Zmluve o pôžičke uvedená aj konečná splatnosť mesiacom a rokom 05/2019. Podľa žalovaného zákon platný a účinný v čase podpisu zmluvy o pôžičke nepožadoval samostatné rozpisovanie výšky, počtu a termínov splatnosti úrokov, istiny; nevyžadoval, aby boli sumy istiny, úroku a iných poplatkov tvoriace jednu splátku uvedené jednotlivo popri sebe. Takáto požiadavka by mala reálne a praktické opodstatnenie len vtedy, ak by sa istina, úroky a poplatky uhradili v iných termínoch splatnosti, v rôznych počtoch splátok a pod. Ak sa totiž jednou splátkou uhradza aj istina a úrok, potom záväzok je splnený pripísaním sumy úhrady na účet veriteľa. To znamená, že v prípade, ak splátkou sa uhradza aj istina aj úrok, nemá rozlišovanie danej splátky na časť istina a časť úrok žiadny reálny a praktický význam. Žalovaný ďalej v dôvodoch odvolania poukazuje na to, že aj zmluva o pôžičke obsahuje výšku splátky, termín splatnosti, ako aj počet splátok. Uvedené údaje sú obsiahnuté aj v splátkovom kalendári, ktorý tvorí súčasť zmluvy. Žalovaný argumentuje, že vychádzajúc z počtu splátok a ich splatnosti je logické, že exaktný údaj o konečnej splatnosti je zhodný s dátumom splatnosti konečnej splátky, ide o logické vyústenie vyššie uvedených údajov. Podľa žalovaného bola konečná splatnosť určená zrozumiteľne a určito. Okrem toho žalovaný poukazuje na to, že zákon nepredpisuje formu, ako má byť uvedená konečná splatnosť. Každé ustanovenie právneho predpisu je potrebné vykladať v prvom rade podľa jeho zmyslu. Zmyslom predmetného ustanovenia je, aby priemerný spotrebiteľ z textu zmluvy dokázal zistiť čas, kedy jeho záväzky voči poskytovateľovi úveru zaniknú. Žiadny iný zmysel toto ustanovenie nemalo. Zákonodarca nepredpísal žiadnu formu uvedenia tejto informácie v texte zmluvy. Podstatné je, či poskytovateľ úveru použil takú formu, z akej sa priemerný spotrebiteľ dokáže túto informáciu dozvedieť. Odvolateľ preto má za to, že konečná splatnosť môže byť zrozumiteľným spôsobom vyjadrená uvedením konkrétneho dátumu poslednej splátky, ale rovnako aj uvedením počtu splátok a dátumu prvej splátky. Tvrdenie, že priemerný spotrebiteľ nie je spôsobilý zistiť deň ukončenia záväzkového stavu, ak má k dispozícii úplný počet mesačných splátok a deň splatnosti prvej splátky, je nelogické, mylné a absurdné. Žalovaný na podporu svojich argumentov poukázal na závery vyplývajúce z Rozsudku Súdneho dvora zo dňa 9.11.2016 vo veci C-42/15 a ktorý prijal záver, že zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument, ale všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 uvedenej smernice musia byť vyhotovené písomne, alebo na inom trvalom nosiči. Taktiež Súdny dvor v predmetnom rozhodnutí ďalej konštatoval, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok. Cieľom tohto ustanovenia je zaručiť, aby spotrebiteľ poznal deň, v ktorý je splatná každá splátka úveru. Tento cieľ je naplnený, ak podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok. Túto svoju povinnosť si žalovaný splnil. Vzhľadom na uvedené tak žalovaný má za to, že zmluva o pôžičke obsahuje údaj o

konečnej splatností a obsahuje výšku splátky, termín splatnosti, ako aj počet splátok, čo je následne špecifikované v Splátkovom kalendári ako súhrnný prehľad. Okrem tohto žalovaný v odvolaní poukazuje aj na to, že ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v Článku 10 ods. 2 smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, avšak len za podmienky, ak v absentujúcej náležitosti ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Žalovaný rozhodne nezdieľa názor žalobcu, že rozpísanie splátky na istinu, úrok a poplatky by akýmkoľvek spôsobom zhoršilo schopnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah jeho záväzku, najmä s poukazom na to, že v zmluve bola uvedená celková suma pôžičky. Pokiaľ v odôvodnení rozsudku (bod 16) súd prvej inštancie vytyka žalovanému, že zo zmluvy nie je jasné, aká bola skutočná odplata a z čoho pozostávala, žalovaný má za to, že z obsahu zmluvy jasne vyplýva, že fixná ročná úroková sadzba bola vo výške 32 %. Tento údaj je zhodný aj s výškou RPMN. Pokiaľ súd prvej inštancie ďalej spochybňuje výšku odplaty, pričom neuvádza na základe čoho k uvedenému dospel, žalovaný poukazuje na to, že právna úprava neukladá povinnosť, aby výška RPMN a výška úrokovej sadzby musela byť v rôznej výške. V danom prípade si žalovaný od žalobcu okrem odplaty iné poplatky neúčtoval a z uvedeného dôvodu RPMN zahŕňa v sebe iba odplatu, to znamená že výška spomínaných údajov je rovnaká. Pokiaľ vo vzťahu k výške RPMN súd prvej inštancie ďalej namietal nezahnutie poistného do údajov o RPMN, žalovaný poukazuje na bod. IV. Prihláška k poisteniu schopnosti splácať splátky pôžičky, z ktorého je zrejma fakultatívnosť tohto inštitútu (možnosť zvolenia si poistenia, resp. nezvolenia si žiadneho poistenia). V danom prípade je poistenie schopnosti splácať dobrovoľný - fakultatívny inštitút, ktorý môže spotrebiteľ, teda žalobca využiť; žalobca mal teda reálne možnosť uvedené poistenie odmietnuť a to nezaškrtnutím políčka týkajúceho sa poistenia. Žalovaný v odvolaní zdôraznil, že uzavretie poistenia nebolo viazané na samotný úver, teda žalobcovi by bol poskytnutý úver aj v prípade, ak by odmietol poistenie. K správnosti výšky RPMN predložil žalovaný jeho výpočet, ktorý bol prílohou odvolania. Pokiaľ súd v rozsudku uviedol, že priemerná úroková miera úverov, uverejnená na stránke NBS, bola v danom období vo výške 12,67 %, resp. 12,63 %, žalovaný s týmto argumentom nesúhlasí, pretože súd požadovaný úrok považoval za podstatne prevyšujúci obvyklý úrok poskytovaný bankami, pričom žalovaný poukazuje na tú skutočnosť, že na stránke NBS je uvádzaná odplata bánk, nie nebankových subjektov, pričom výška odplaty pre nebankové subjekty je vyššia. V tomto prípade bude v nadväznosti na dikciu ustanovenia § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka rozhodujúce skúmať, aká bola priemerná výška odplaty pri nebankovom poskytovateľovi finančných služieb v mieste a čase uzatvorenia zmluvy o úvere. Na základe uvedeného v zmysle § 363 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku žalovaný navrhuje, aby odvolací súd s poukazom na § 388 CSP z dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP zmenil rozsudok súdu prvej inštancie a žalobu ako nedôvodnú zamietal.

3. K odvolaniu žalovaného sa žalobca nevyjadril.

5. V dôsledku odvolania krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku - ďalej „CSP“), vec preskúmal v medziach daných ustanovením § 379 a § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania v súlade s ustanovením § 385 ods. 1 CSP a contrario rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým súd sčasti žalobu zamietol a v súvisiacich výrokoch o náhrade trov prvoinštančného konania podľa ustanovenia § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil ako vecne správny.

Odvolací súd bol povinný sa predovšetkým procesne vysporiadať s neskoršími právnymi skutočnosťami, ktoré nastali po vyhlásení rozsudku súdu prvej inštancie a mali vplyv na hmotnoprávni i procesnú subjektivitu strany - pôvodného žalovaného.

Na základe oznámenia o právnom nástupníctve pôvodného žalovaného, ako aj listinne preukázané z výpisu z obchodného registra Okresného súdu Prešov, Oddiel : Sa, Vložka číslo : 10315/P, mal odvolací súd preukázané, že spoločnosť Consumer Finance Holding, a. s., IČO: 35 923 330, so sídlom Hlavné námestie 12, 060 01 Kežmarok, ako pôvodný žalovaný, bola vymazaná z Obchodného registra SR. Dôvodom výmazu bolo zrušenie spoločnosti bez likvidácie formou rozdelenia a jej zlúčenia so spoločnosťou S., a. s. a so spoločnosťou VÚB leasing, a. s., ako nástupníckymi spoločnosťami podľa ust. § 69 ods. 9 a § 218m a nasl. zák. č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka v znení neskorších predpisov. K zrušeniu spoločnosti a zároveň jej rozdeleniu zlúčením s S., a. s. a s VÚB leasing, a. s., došlo ku dňu 01. 01. 2018. Podľa Projektu rozdelenia, zaslaného odvolaciemu súdu právnym zástupcom pôvodného žalovaného, všetky práva a povinnosti definované dňom 01. 01. 2018 zo spoločnosti Consumer Finance Holding, a. s. prešli na právneho nástupcu S., a. s. N. a VÚB leasing, a.s. Bratislava. Z delimitačného protokolu zo dňa 24. 01. 2018 a prílohy k tomuto delimitačnému protokolu právnym

nástupcom pôvodného žalovaného v tejto konkrétnej právnej veci (vedenej na Okresnom súde Veľký Krtíš pod sp. zn. 11C/142/2016), sa stala S., a. s., so sídlom O. D. X, XXX XX N., L.: XX XXX XXX. Pretože pôvodný žalovaný zanikol počas odvolacieho konania skôr, ako sa toto právoplatne skončilo, po preukázaní právneho nástupníctva rozhodol odvolací súd uznesením č.k. 14Co/201/2017-108 zo dňa 23.05.2018 o pokračovaní v konaní s právnym nástupcom zaniknutej právnickej osoby, ktorá bola dovtedy stranou sporu v procesnom postavení žalovaného, v súlade s ustanovením § 64 ods. 1 CSP v spojení s § 378 ods. 1 CSP tak, že nový žalovaný je S., a. s., O. D. X, XXX XX N., L.: XX XXX XXX, ako právnym nástupcom pôvodného žalovaného Consumer Finance Holding, a. s., so sídlom Hlavné námestie 12, 060 01 Kežmarok, IČO: 35 923 330

11. Následne sa odvolací súd zameril na vecný prieskum správnosti napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie a to v rozsahu podaného odvolania žalobcu. Odvolací súd poznamenáva, že právne posúdenie konkrétnej posudzovanej zmluvy, ako zmluvy o spotrebiteľskom úvere a samotný charakter zmluvného vzťahu medzi žalobcom a žalovaným, ako spotrebiteľského vzťahu, nebolo ani zo strany žalovaného spochybnené a v odvolaní namietané. Žalovaný, ako odvolateľ, nesúhlasí so závermi súdu, že posudzovaná zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje zákonom požadované obligatórne náležitosti v zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f/ - dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, k/ výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia a j/ ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; v dôsledku čoho potom súd vyslovil bezúročnosť a bezpoplatkovosť predmetnej zmluvy o úvere.

Vychádzajúc z ustanovenia § 2 písm. i/ zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy o pôžičke č. XXXXXXXX zo dňa 16.05.2014 (ďalej „Zákon o spotrebiteľských úveroch“), na účely tohto zákona sa rozumie ročnou percentuálnou mierou nákladov celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vyjadrené ako ročné percento z celkovej výšky spotrebiteľského úveru podľa § 19 a podľa § 2 písm. g/ celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poisťné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok.

Podľa ustanovenia § 9 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti:

- f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru,
- g) celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie,
- h) opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje, a cenu tovaru alebo služby, ak ide o spotrebiteľský úver vo forme odloženej platby za tovar alebo poskytnutú službu alebo ak ide o zmluvu o viazanom spotrebiteľskom úvere,
- i) úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, podmienky, ktoré upravujú jej uplatňovanie, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, ako aj časové obdobia, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny; ak sa za rôznych podmienok uplatňujú rôzne úrokové sadzby spotrebiteľského úveru, uvádzajú sa tieto informácie o všetkých uplatniteľných úrokových sadzbách spotrebiteľského úveru,
- j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov,
- k) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia.

V nadväznosti na uvedené, podľa ustanovenia § 11 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak

- b) zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y),
d) v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

12. Žalobca, ako úverový dlžník, sa návrhom na začatie konania/žalobou datovanou dňa 27.06.2016 a príslušnému súdu doručeniu dňa 30.06.2016, domáhal voči pôvodnému žalovanému, ako úverovému veriteľovi, určenia, že Zmluva o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXX zo dňa 16.05.2014 je bezúročná a bezpoplatková. Žalobca, ako spotrebiteľom tvrdil, že predmetná zmluva o pôžičke, ktorou mu pôvodný žalovaný poskytol bezúčelový, bezhotovostný spotrebiteľský úver vo výške 5000 euro, neobsahuje obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľských úveroch podľa osobitnej právnej normy a to podľa ustanovenia § 9 ods. 2 zákona číslo 129/2010 Z.z., v dôsledku čoho za poskytnutý úver s poukazom na ustanovenie § 11 ods. 1 uvedeného zákona považuje za bezúročný a bez poplatkov. Konkrétne žalobca v žalobe namietal, že zmluva o pôžičke číslo XXXXXXXX neobsahuje rozpis výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov a taktiež pokiaľ ide o výšku ročnej fixnej úrokovej sadzby vo výške 32 %, mal žalobca za to, že takto dojednaná úroková sadzba je v rozpore s dobrými mravmi a preto je toto ustanovenie zmluvy v tejto časti neplatné. Ide o neprimerane vysoké úroky, pretože ide o výšku úrokov, ktorá podstatne presahuje úrokovú mieru v dobe dojednania zmluvy obvyklom, určenú najmä s prihliadnutím k najvyšším úrokovým sadzbám uplatňovaným bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek. Na pojednávaní konanom dňa 10. 1. 2017 právna zástupkyňa žalobcu okrem v žalobe uvádzaných dôvodov namietala aj nesprávne uvedený údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov, ktorý je zhodný s úrokovou sadzbou a to vo výške 32 %, pričom vzhľadom na charakter ukazovateľa o R 5 meno, ktorý zahrňuje celkové náklady na poskytnutie spotrebiteľského úveru a nielen výšku úrokovej sadzby, žalobkyňa označila za nelogické a nepravdepodobné, aby uvedené 2 údaje boli totožné. R P M. je tak potom podľa jej názoru zjavne v zmluve vyjadrený nesprávne, keďže T. a.s. G. celkových nákladov je položka poistenia, ktorá nebola zohľadnená v číselnom vyjadrení k RPMN.

13. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie vo veci najmä oboznámením sa s predloženými listinnými dôkazmi - výpisom z bankového účtu z 10.06.2016, návrhom na mimosúdnu dohodu - odpoveď z 04.03.2016, výpisom z bankového účtu, vyhlásením okamžitej splatnosti úveru z 30.12.2015, Žiadosťou a zmluvou o poskytnutie pôžičky č. XXXXXXXX zo dňa 16.05.2014, štandardnými európskymi informáciami o spotrebiteľskom úvere divízia SLPO, priemernými úrokovými mierami z úverov poskytnutých v eurách rezidentom eurozóny, Všeobecné obchodné podmienky SLPO, ako aj písomnými vyjadreniami a stanoviskami strán sporu a po ich zvážení a vyhodnotení následne na podklade takto zisteného skutkového stavu zaujal právne stanovisko obsiahnuté v rozsudku, ktorým súd meritórne rozhodol a sčasti žalobnému nároku vyhovel. Je potrebné zdôrazniť, že žalobca, ktorý ako odvolateľ namietal vecnú správnosť v meritórnom výroku rozsudku súdu prvej inštancie, neuviedol v odvolaní žiadne nové skutočnosti, ktoré by neboli známe súdu prvej inštancie, ani nežiadal doplniť dokazovanie za podmienok stanovených v ustanovení § 384 ods. 2 a 3 Civilného sporového poriadku o ďalšie nové relevantné skutočnosti, ktoré nemohli byť bez jeho viny prezentované v prvoinštančnom konaní. Odvolaním len spochybnil vyvodený právny názor súdu prvej inštancie na podklade vykonaného dokazovania a namietal dôvody a právne posúdenie veci, pokiaľ prvoinštančný súd uviedol, akými úvahami sa spravoval a na podklade ktorých skutočností zaujal právny názor vyslovený vo výroku rozsudku, ktorým sčasti žalobný návrh zamietol.

14. Odvolací súd v súvislosti s tvrdeniami a argumentáciou tak žalobcu, ako aj žalovanej v ich vyjadreniach v štádiu odvolania konštatuje, že v odvolacom konaní je odvolací súd prísne a striktnie viazaný výlučne len rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a 380 CSP) a preto sa v štádiu odvolacieho konania nezaoberal osobitne ďalšími argumentmi žalovanej, na ktoré aj reagoval žalobca a týkajúcimi sa polemiky o neprimeranosti úrokov a odmeny za poskytnutie úveru a ich neplatnosť pre rozpor s dobrými mravmi, nakoľko predmetom odvolania, ktoré podal výlučne žalobca, je len spochybnenie záveru súdu o absencii obligatórnych náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa kritérií zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení platnom a účinnom ku dňu uzatvorenia konkrétnej zmluvy o revolvingovom úvere. Súd prvej inštancie sa správne v odôvodnení rozsudku zamerával predovšetkým na právne posúdenie základného zmluvného vzťahu, z ktorého uplatnený nárok vzišiel. Odvolací súd po oboznámení sa s obsahom spisu konštatuje, že z obsahu Zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 05.03.2010 je bez pochyb zrejme, že na právny vzťah založený predmetnou zmluvou medzi žalobcom a žalovanou, od ktorej sa uplatnený nárok v danej veci odvíja, je nutné aplikovať príslušné ustanovenia § 52 a násl. Občianskeho zákonníka zaoberajúce sa problematikou

spotrebiteľských vzťahov a ochrany práv spotrebiteľa a súčasne je nutné podriaadiť predmetný zmluvný vzťah právnomu režimu osobitnej právnej normy upravujúcej spotrebiteľské úvery a to zákonu č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy o úvere. Odvolací súd poznamenáva, že právne posúdenie zmluvného vzťahu medzi žalobcom a žalovanou, ako vzťahu spotrebiteľského a vyplývajúceho zo spotrebiteľskej úverovej zmluvy ani samotným žalobcom v odvolaní spochybnené a namietané nebolo. Význam inštitútu spotrebiteľskej zmluvy a legislatívne osobitne upravených práv a povinností vo vzťahoch, v ktorých ako zmluvná strana vystupuje spotrebiteľ, spočíva vo zvýšenej miere zabezpečenia ochrany práv spotrebiteľa, ako spravidla slabšej zmluvnej strany.

15. Odvolací súd, vychádzajúc z konkrétnych odvolacích dôvodov žalobcu, sa zameril na skúmanie vecnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým nárok žalobcu prevyšujúci súdom priznanú sumu 327,22 eur s príslušenstvom, zamietol. Súd prvej inštancie správne venoval pozornosť skúmaniu zmluvných podmienok z hľadísk a kritérií spotrebiteľského práva a to najmä v kontexte obligatórnych zákonných požiadaviek obsahových náležitostí spotrebiteľského úveru vyplývajúcich z osobitnej právnej úpravy spotrebiteľských úverov - zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzatvorenia konkrétnej zmluvy.

16. Podľa ustanovenia § 4 ods. 2 zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzatvorenia konkrétnej zmluvy (ďalej Zákon o spotrebiteľských úveroch), zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí obsahuje najmä

g) konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru,

i) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov

17. Podľa ustanovenia § 4 ods. 3 vety poslednej Zákona o spotrebiteľských úveroch, ak však zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa odseku 2 písm. a), b), d) až j), k) a l), poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

18. Podľa ustanovenia § 4 ods. 4 Zákona o spotrebiteľských úveroch, od spotrebiteľa nemôže veriteľ požadovať úrok alebo poplatky, ktoré nie sú uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere.

19. Z predloženej Zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 5. 3. 2010 odvolací súd mal možnosť zistiť, že pokiaľ súd prvej inštancie vytýkal nedostatok obsahových náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere pokiaľ ide o absenciu údajov s uvedením presného termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, ako aj rozdelenie, aká časť - výška splátky má byť použitá na úhradu istiny, úroku a poplatkov, neuvedenie počtu a termínu splátok istiny, úrokov a iných poplatkov tak, ako to predpokladá zákon o spotrebiteľských úveroch, sú tieto výhrady súdu voči konkrétnej zmluve dôvodné a opodstatnené. V texte predmetnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere tieto údaje nie sú uvedené, respektíve nie sú obsiahnuté aj pre bežného priemerného spotrebiteľa celkom zjavným, jasným a zrozumiteľným spôsobom. Samotný obsah zmluvy o revolvingovom úvere je pre bežného spotrebiteľa neurčitý, nejasný a mätúci, najmä v bode 5 a 6 tejto zmluvy, pokiaľ v bode 5 sú obsiahnuté údaje o požadovanom revolvingovom úvere a v bode 6 zmluvy údaje o schválenom revolvingovom úvere, pričom niektoré údaje (najmä údaj o RPMN za úver a RPMN úveru po poskytnutí revolvingu) sú odlišné. Účelom nutnosti uvedenia RPMN bolo umožňovať jednoduché porovnanie nákladov na spotrebiteľský úver. RPMN tak patrí medzi základné informácie, ktoré je veriteľ povinný poskytnúť spotrebiteľovi už pri ponuke spotrebiteľského úveru a to jasným a zrozumiteľným spôsobom, pretože ročná percentuálna miera nákladov je vyjadrením skutočnej ceny spotrebiteľského úveru, ktorá zohľadňuje nielen úroky a poplatky s poskytnutím úveru spojené, ale aj časové obdobie ich splácania. Celková výška poskytnutého úveru je v predmetnej úverovej zmluve uvedená v sume 510 eur, avšak ako z predloženého listinného dôkazu - Karty klienta vyplynulo, bol žalovanej ako dlžníčke reálne vyplatený úver len vo výške 436,54 eur. Do obsahu zmluvy nie je zrozumiteľným, jednoznačným a pre spotrebiteľa ľahko identifikovateľným spôsobom uvedené, že suma ním žiadaného a reálne veriteľom poskytnutého úveru bude rozdielna a v dôsledku akých skutočností. Je celkom zjavné, že zmluva o revolvingovom úvere vo svojom texte neobsahuje údaj o konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru podľa ustanovenia § 4 ods. 2 písm. g/ zákona o spotrebiteľských úveroch, neobsahuje výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov podľa ustanovenia § 4 ods. 2 písm. i/ zákona o spotrebiteľských úveroch, ani jednoznačne a pre spotrebiteľa nie mätúcim spôsobom uvedený údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov a celkových nákladoch spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom podľa ustanovenia § 4 ods. 2 písm. j/ zákona o spotrebiteľských úveroch.

20. Pokiaľ žalobca v odvolaní argumentuje, že tieto údaje sú obsiahnuté v Oznámení veriteľa o schválení úveru, odvolací súd s poukazom na zákonnú dikciu konštatuje, že veriteľovi celkom jednoznačne vyplývala z ustanovenia § 4 ods. 2 písm. g/ a i/ zákona o spotrebiteľských úveroch povinnosť uviesť všetky tieto údaje ako súčasť zmluvy o spotrebiteľskom úvere, nakoľko požiadavka vymienená v tomto zákonom ustanovení je zákonodarcom koncipovaná jednoznačne. Neobstojí tak tvrdenie žalobcu, že zmluva obsahuje tieto požadované údaje, nakoľko sú tieto údaje obsiahnuté v osobitnej listine označenej ako Oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, ktorá je podľa tvrdenia žalovaného v zmysle článku 7, 7.1. zmluvných dojednaní neoddeliteľnou súčasťou tzv. hlavnej zmluvy o revolvingovom úvere. Zákon o spotrebiteľských úveroch striktnie definuje, že zmluva o spotrebiteľskom úvere musí zahŕňať presne špecifikované obligatórne náležitosti takejto zmluvy, pričom tieto náležitosti je nutné chápať ako esenciálne náležitosti zmluvy ktoré zákon požaduje uvádzať priamo v zmluve (v jej texte) a neobstojí tak obrana žalobcu, že tento údaj bol obsiahnutý v osobitnej listine, ktorá nie je podľa svojho obsahu ani zmluvou o revolvingovom úvere, ani jej dodatkom. Oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi je, ako z jeho obsahu vyplýva, jednostranný právny úkon veriteľa ktorý má informatívny charakter, nie konsunzuálny, a ako taký ho nemožno považovať za zmluvu, ako záväzkový dvojstranný právny úkon, akou zmluva o spotrebiteľskom úvere je. Je teda nutné trvať na závere, že všetky obligatórne údaje, ktoré sú vyžadované zákonom o spotrebiteľských úveroch musí obsahovať zmluva o spotrebiteľskom úvere priamo vo svojom texte a nepostačuje len odkaz na určité jej súčasti (napríklad na všeobecné obchodné podmienky, prípadne na iné osobitné listiny ktoré so zmluvou ani netvorí neoddeliteľnú časť, ako je tomu v konkrétnom prípade). Pokiaľ zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje čo i len jedinú obligatórna náležitosť zmluvy vyžadovanú zákonom, dôsledkom toho je potom nutnosť posudzovať poskytnutý úver ako bezúročný a bezpoplatkový (§ 4 ods. 3 veta posledná zákona o spotrebiteľských úveroch). Záveru o nemožnosti veriteľa domáhať sa okrem istiny žiadneho ďalšieho peňažného nároku navyše zodpovedá aj znenie ustanovenia § 4 ods. 5 Zákona o spotrebiteľských úveroch, výslovne vymieňujúce, že od spotrebiteľa nemôže veriteľ požadovať úrok alebo poplatky, ktoré nie sú uvedené priamo v zmluve o spotrebiteľskom úvere.

21. Okresný súd preto správne právne posúdil vec, keď v odôvodnení rozsudku konštatoval, že obsah konkrétnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere je v rozpore s citovanými ustanoveniami Zákona o spotrebiteľských úveroch a v dôsledku absencie povinných údajov považoval poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov. Správny bol potom aj záver z uvedeného konštatovania, keď súd uviedol, že nakoľko mal - v rozpore s tvrdením žalobcu obsiahnutým v žalobe, že žalovaná na úver nezaplatila žiadnu čiastku - preukázané, že pokiaľ žalobca poskytol žalovanej peňažné prostriedky vo výške 436,54 eur a žalovaná preukázateľne zaplatila na úvere žalovanému sumu 22,74 eur, mal by žalobca nárok na vrátenie rozdielu týchto súm a teda na istinu v sume 413,80 eur, pričom súd vyhodnotil námietku premlčania vznesenú žalovanou ako sčasti dôvodnú len do sumy 86,58 eur (ako premlčané splátky splatné viac ako 3 roky pred podaním žaloby) a uložil tak žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 327,22 eur s príslušenstvom.

22.

23. 12. Odvolací súd v závere konštatuje, že napriek nutnosti zrušiť nezákonné rozhodnutie súdu prvej inštancie už len z dôvodu nesprávnej aplikácie právnej úpravy a nesprávneho právneho posúdenia veci, považuje za potrebné aj v tomto štádiu vyjadriť svoj právny názor k dôvodom, pre ktoré súd prvej inštancie vyvodil bezúročnosť a bezpoplatkovosť daného spotrebiteľského úveru. Je nutné poukázať na to, že pokiaľ súd prvej inštancie vyvodil bezúročnosť a bezpoplatkovosť daného spotrebiteľského úveru z dôvodov, že v úverovej zmluve nebolo uvedené právo spotrebiteľa vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky a právo na splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti (súd tieto dôvody uviedol ako vymienené v ustanovení § 9 ods. 2 písm. m/ a u/ zákona o spotrebiteľských úveroch), odvolací súd poznamenáva, že ani ustanovenie § 11 ods. 1 písm. b/ zákona o spotrebiteľských úveroch v znení tak, ako ho nesprávne citoval a aplikoval súd prvej inštancie, z uvedených zákonných dôvodov podľa písm. m/ a u/ nesankcionuje poskytnutý úver bezúročnosťou a bez poplatkovosťou, pretože výslovne uvádza, že poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa v zákone presne expressis verbis vymienených dôvodov podľa jednotlivých písmen ustanovenia § 9 ods. 2. Totožný záver však by odvolací súd bol povinný konštatovať aj v prípade, ak by súd prvej inštancie aplikoval na daný zmluvný vzťah správne znenie ustanovenia § 9 ods. 2 zákona číslo 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení platnom a účinnom ku dňu 25. 1. 2012, podľa ktorého by týmto zákonným dôvodom zodpovedalo znenie

§ 9 ods. 2 písm. l/ (súd prvej inštancie nesprávne uviedol písm. m/) a písm. t/ (súd prvej inštancie nesprávne uviedol písm. u/), pričom ani v zmysle tejto právnej úpravy platnej a účinnej k 25. 1.2012, podľa § 11 ods. 1 písm. a/ nemožno spotrebiteľský úver pre absenciu týchto konkrétnych zákonných ustanovení považovať za bezúročný a bez poplatkov. Aj predmetné zákonné ustanovenie § 11 ods. 1 písm. a/ ustanovovalo, že spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa ustanovenia § 9 ods. 1 a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a/ až k/, r/ a y/ a § 10 ods. 1. Eventuálne akékoľvek analogické rozširovanie tohto právneho následku aj na iné dôvody v tomto zákonnom ustanovení výslovne neuvedené, je neprípustné. Taktiež odvolací súd poznamenáva, že pokiaľ súd prvej inštancie vyhodnotil daný spotrebiteľský úver ako bezúročný a bez poplatkový z dôvodu absencie údajov o výške, počte a termíne splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, uvedenia prípadného poradia, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia (súd prvej inštancie nesprávne uviedol písm. l/, pričom správne ide o zákonný dôvod vymedzený v ustanovení § 9 ods. 2 písm. k/ zákona o spotrebiteľských úveroch v znení platnom a účinnom k 25. 1. 2012), z ustanovenia § 11 ods. 1 písmena a/ zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení platnom a účinnom k 25.1.2012 síce vyplýva, že z dôvodu absencie tohto údaju by vyplýval právny následok bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru, avšak údaj o výške, počte a termíne splatnosti splátok istiny, úrokov a iných poplatkov je obsiahnutý v bode 5. úverovej zmluvy číslo 07/2006/12 (konkrétne v bode 5.1 a 5.2 zmluvy). Súd zdôvodnil svoje úvahy konštatovaním, že pokiaľ zmluva obsahuje uvedenie len súhrnnej mesačnej splátky, jej výšky a termínu splatnosti, pričom však nie je pri každej jednotlivjej splátke osobitne rozpísaná mesačná splátka pripadajúca na istinu úveru, na úroky a poplatky, uvedené má za následok absenciu tejto zákonnej náležitosti požadovanej zákonom v zmluve o spotrebiteľskom úvere, takýto záver je neudržateľný. V súvislosti s takouto úvahou odvolací súd dáva do pozornosti súdu prvej inštancie neskorší odklon judikatúry a rozhodovacej činnosti tak odvolacieho súdu, ako aj ostatných všeobecných súdov v nadväznosti na aktuálnu judikatúru súdov vyššieho stupňa (Najvyššieho súdu Slovenskej republiky), v zmysle ktorej už nie je legitímny a zákonný výklad zákona, ktorý prijala skoršia rozhodovacia prax, a podľa ktorého súdy požadovali od veriteľov uvádzanie ako obligatórnej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere rozpísanie mesačnej splátky osobitne pre istinu úveru, osobitne pre úroky a osobitne pre prípadné ďalšie poplatky, ktoré sa splácajú v pravidelnej mesačnej anuitnej splátke a to priamo v texte zmluvy o úvere. S poukazom na neskoršiu rozhodovaciu prax potom odvolací súd ani tento záver súdu prvej inštancie nepovažuje za vecne správny.

24. Odvolací súd z uvedených dôvodov rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým sčasti žalobu zamietol a v nadväzujúcich výrokoch o náhrade trov prvoinštančného konania podľa ustanovenia § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil ako vecne správny.

25. Výroku rozsudku, ktorým súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 327,22 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne od 24.08.2010 do zaplatenia, sa odvolanie nedotýka.

26. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovenia § 262 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 CSP podľa pomeru úspechu strán v konaní (§ 255 CSP) a vyslovil, že žalobca, ako procesne neúspešná strana sporu, je povinný zaplatiť žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % v lehote troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške v súlade s ustanovením § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí a to samostatným uznesením.

27. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).